

Láska se často snoubí s nadějí.
Nikdy se jí nevzdávejte.

Rozhlížel se kolem sebe a nic nechápal. Všechno bylo mlhavé, téměř neviděl a strašně ho bolela hlava. Kousek od něj bylo obrovské okno, za kterým někdo seděl. Za hlavou mu něco hlasitě pípalo. Vůbec nevěděl, co se to děje. Nemohl se pohnout, jako by ho něco drželo za ruce. Nohy měl jako z kamene. Snažil se upřeně koukat směrem k tomu obrovskému oknu a nějak na sebe upozornit. Podařilo se mu trochu zvednout nohu. Sestra, která zaznamenala pohyb, okamžitě přiběhla k jeho lůžku. Když zjistila, že se probudil z kómatu, okamžitě zavolala lékaře. Doktor Novák, jeho ošetřující lékař, ihned přišel, aby pacienta prohlédl. „Pane, slyšíte mě?“ Díval se směrem k té postavě, která se nad ním skláněla, a snažil se něco říct. Nešlo to. Nevydal ze sebe ani hlásku.

„Sestro, připravte pacienta k vyšetření. Uděláme znovu magnetickou rezonanci. A oznamte jeho manželce, že se pacient probudil.“ „Ano, pane doktore. Zařídím to.“ Ta slova slyšel, ale slyšel je jakoby z velké dálky. Potom už jen vnímal, jak jej přendali na lehátko a někam jej odváželi. Po všech těch vyšetřeních, kdy ho přivezli zpět na pokoj, byl tak unavený, že téměř okamžitě usnul. Probudil se, když ucítil doteky na rukou. Nemohl s nimi hýbat. Jen mlhavě viděl, jak u jeho lůžka někdo stojí. Ty postavy, které jej držely za ruce a mluvily na něj, mu byly tolik povědomé, ale nevěděl. Nevěděl, kdo to je. Hlasy, které tak důvěrně znal... a vlastně neznal. Snažil se stisknout ty ruce, které jej hladily. Chtěl jim tím naznačit, že je rád. Že je rád, že jsou tady s ním. Ale v rukou neměl vůbec žádný cit. Připadal si nemotorný a bál se opětovat ty stisky. Potom ty postavy odešly a přišly jiné. Zase na něj mluvily a hladily jej po rukou. Jeden z těch hlasů zpíval povědomou písničku. Znal ten hlas. Určitě ho musel znát. Ale nemohl si vzpomenout. Chtěl něco říct. Chtěl jim říct, že ty hlasy zná. Že je slyšel, když spal, ale že jim nemohl odpovědět. Strašně chtěl, ale nešlo to... Nešlo mu to.

Když zazvonil mámin mobil, na displeji svítilo - Lída. Maminka telefon s úsměvem popadla a těšila se na konverzaci s veselou a stále se smějící tetou Lídou. Lída je taková „huba“, s ničím si moc nedělá hlavu, servítky si nebere, co na srdci, to na jazyku. Všichni už ji dobře známe a bereme ji takovou, jaká je. Lída je mamčin švagrová. Když strýc Vláša, mamčin bratr, zemřel, hodně se s tetou navštěvovaly. Ony k sobě měly blízko už dřív, když strýc ještě žil, ale když potom Lída zůstala sama, tak se ji maminka snažila podpořit v jejím trápení a zmírnit její smutek. Hodně jí psychicky pomáhala. Maminka měla se svým bratrem hezký vztah a bylo pro všechny moc těžké, když odešel. Umřel poměrně mladý, proto to bylo o to těžší jak pro ni, tak pro celou rodinu. Strýc Vláša byl mamčin starší bratr. Přesto, že jich bylo celkem osm sourozenců, měli k sobě ze všech nejbliže. Moc ráda jsem k tetě Lídě a strejdovi Vlášovi jezdila na prázdniny. Vláša u nich vždycky taková klidná a pohodová atmosféra. Strejda nebyl tolik přísný jako můj táta a já si tam vždycky připadala taková volnější. U jejich domu byla veliká zahrada s ovocnými stromy a já a moje sestřenice jsme po těch stromech šplhaly a dělaly různé „psí kusy“. Samozřejmě jsme to měly zakázané, protože teta se strejdou se báli, abychom neslítly a něco si nezlomily. Teta vždycky říkala, že když jsem u nich na prázdninách, tak za mě nesou zodpovědnost a kdyby se mi něco stalo, tak by je to moc mrzelo. Když nás jednou strejda „načapal“, tak nám na oko vynadal a řekl, že to na nás tetě neřekne, ale že už to nemáme dělat a šibalsky na nás mrkal. Byl prostě úžasný a moc hodný.

„Prosím. No ahoj Lído,“ řekla s úsměvem maminka. Chvilí bylo ticho. Vůbec nepromluvila, jen naslouchala. Najednou se jí podlomila kolena. Byla bílá jako stěna. Celá se třásla, tak, že sotva udržela telefon v ruce. Když jej odložila, posadila se a koukala do prázdna. Nebyla schopná slova. Jen řekla: „Petr.

Náš Petr.“ Já a mé dvě sestry jsme na ni koukaly a nechápaly, co se děje.

„Co se stalo, mami?“ zeptala se Daniela. Daniela byla zrovna u rodičů na návštěvě se svým manželem Jardou. Měli dovolenou, tak přijeli rodiče navštívit. Když se podruhé vdala, odstěhovala se do jiného města. Pokaždé, když přijeli na návštěvu, hned mi zavolala. Také zavolala naší nejstarší sestře Monice a všichni jsme se sešli. Petr se svou rodinou k rodičům taky přišel a společně jsme si poseděli a popovídali na zahradě. Většinou jsme něco opekli v krbu, dali si společně skleničku vína a bylo nám moc fajn. Naše maminka z toho měla vždycky velkou radost. Moc ráda nás viděla všechny pohromadě.

„Petrovi se něco stalo. Srazilo ho auto. Je v nemocnici. Přiletěl pro něj vrtulník,“ pokračovala. Připadalo nám, jako by mluvila nesmysly. Přišlo nám divné, že mluvila o vrtulníku. Dívaly jsme se střídavě na ni a na sebe, jedna na druhou a nechápaly, co se nám snaží říct.

„Jaký vrtulník? Co to říkáš, mami?“ řekly jsme všechny tři najednou. „Srazilo ho auto, je v nemocnici.“ Opakovala svá slova. „Cože? To není možné! Kdo to byl? Kdo to volal?“ „Mami! Tak kdo to volal?!“ Maminka sebou trhla. „Promiň mami. Kdo to volal?“ zeptala jsem se ještě jednou, už poměrně tišším hlasem.

„Lída. Byla tam, když se to stalo. Byla někde blízko. Viděla ho ležet na silnici a poznala ho, přestože měl obličej celý od krve.“ Maminka mluvila tak, jako by nevěřila tomu, co právě slyšela a co vlastně říká. Dívala se do prázdna a mluvila, jakoby pro sebe. Teta Lída je dávno v důchodu. Je vdova, proto se snaží pracovat, aby nebyla tak sama. Její děti bydlí také v jiných městech a na návštěvu přijíždí ne příliš často. Kromě toho s nimi nemá moc hezký vztah. Nebo spíš oni nemají vztah k ní. V době, kdy strýc Vlád'a zemřel, se mezi nimi něco změnilo. Co se týká dětí, bylo to u nich stejné, jako u nás. Tři děvčata a jeden vysněný syn.